Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță?

On Aprilie 20, 2012

Ceea ce ești la un moment dat se compune din suma tuturor diverselor condiții schimbătoare la care face trimitere la evenimentul numit "o încercare pe toată durata vieții".

- Te-am văzut plângând pe Ponte Vecchio și lacrimile tale m-au tulburat. Astăzi te-am văzut râzând. Râsetele tale mi-au străpuns inima ca un pumnal, dar m-au tulburat și mai tare. Doar știi și tu ce ești, Ioannis. Intrebarea ei m-a izbit. Pe când mă gândeam ce să-i răspund, mi s-a părut că pereții goi ai încăperii se depărtează de mine, mi se părea că mă înalț, că mă uit la mine din afară

- Ce sunt eu? am rostit. Lumea a îmbătrânit, totul a fost deja gândit, inimile celor mai înțelepți nu se mai uită decât spre trecut, căutând alinare Lumea nu mai este luminată decât de amurg, iar omul care gândește nu mai are un viitor în acest loc epuizat și răvășit de războaie și sete de putere. Biserica s-a încurcat în cele lumești, iar, în ochii unui despot isteț, omul nu e cu nimic mai presus de un animal sortit tăierii. Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ce sunt? Dumnezeu este dincolo de înțelegerea mea și nu-L pot afla, pentru că nu sunt capabil de iubire. Din cauza asta, sunt prizonier în timp și spațiu. Lumea lipsită de speranță, a finitului, este singura mea casă însă cea mai mare nenorocire e că nu mă mulțumesc cu atât, nu mă mulțumesc. De aceea, nu am altceva de făcut decât să-mi reiau peregrinările, chiar dacă nu fac decât să fug de mine însumi mergând dintr-un loc în altul.

*Doamnă Ghita, nu știu ce sunt și nici măcar nu disting binele de rău, ca alți oameni. Există îngeri ai luminii și îngeri ai întunericului, mi-a spus ea. Tu nu ești un înger al luminii. **

Leadership: Importanța pe care o dai sensului vieții tale este direct proporțională cu importanța pe care ți-o acorzi ție într-un joc al destinului subordonat căutării unui adevăr ce nu poate fi suprimat?

Omul supus condiționărilor vieții, aruncat într-o adâncă reflecție asupra destinului oarecum nedrept, va dori mai întâi de toate să ocolească lipsa de durere, în pofida înțelepciunii care spune: "experiențele repetate se transformă într-un zid de apărare în jurul sufletului". Iar un om devine mai bun și mai onorabil pe măsură ce reușește să facă față acestor condiționări, luând drept punct de referință suma tuturor gândurilor din trecut, cu trimitere la ceea ce el își spune în minte atunci când trăiește acele experiențe.

Probabil, dreptul la care omul ține cel mai mult luând ca lecție de viață durerea de a nu se putea face de înțeles altora, neputându-și împărtăși trăirile, este acela de a-și conștientiza contradicțiile și de a ieși învingător din lupta cu el însuși. Ori, ce este această luptă, altceva decât o înțelegere și o asumare a dificultăților prin care trece de-a lungul vieții. Până la urmă, aceasta este deviza unui om puternic: *"Dacă vrei să-ți crești stima de sine, pune-ți în aplicare voința, dar fără emoții."*

Împlinirea supremă a unui destin de mare încărcătură dramatică are sens doar în cazul unui prizonier în timp și spațiu care își arată inteligența în încercarea de a găsi un adevăr ce nu poate fi suprimat, de genul: *"Atitudinea mea stimulativa este o încercare de a depăși orice limitare pe toată durata vieții."*

Probabil, marea dramă a unui om ținut prizonier într-o poveste numită "Sensul Vieții", chiar și în cazul supremei lui inteligențe care nu se lasă subjugată de vederile învechite, este că nu

se poate îndepărta de propria imagine care i-a pătat la un moment dat stima de sine.

Cel mai bine spunea acest lucru filozoful german Arthur Schopenhauer: "Omul inteligent se va feri să fie insultat de alții, va căuta doar o viață liniștită, modestă, însă pe cât se poate de netulburată și, prin urmare, după ce va fi început să cunoască așa-numiții oameni, se va retrage din lume și, dacă are o mare inteligență, va prefera singurătatea. Căci cu cât cineva are mai mult în sine, cu atât îi trebuie mai puțin din afară și cu atât îi pot fi și ceilalți de mai puțină importanță."

Leadershipul este însușirea omului de a-și conștientiza contradicțiile și de a ieși învingător din lupta cu el însuși, ținând seama de faptul că orice "mântuire în ceasul morții" este o încercare pe toată durata vieții.

Ce sunt eu atunci în această lume fără speranță? Ei bine, sunt un om revoltat de încercarea de a da un sens împlinirii unui destin cu mare încărcătură spirituală, fiindcă numai cine răzbește în condiții vitrege poate deveni un iluminat.

Adevărata înțelepciune, iat-o: "Încearcă dai un sens unei experiențe de viață plină de limite înainte de a-ți depăși limitele".

* Notă: Mika Waltari - *Tânărul Ioannis* , Editura Polirom, 2020.

Source: https://neculaifantanaru.com/ce-sunt-eu-in-aceasta-lume-fara-speranta.html